

**Foetum monstrosum et bicipitem, dissertatione hac inaugurali / ... sistit
Joh. Conradus Brunnerus.**

Contributors

Brunner, Johann Conrad von, 1653-1727
Université de Strasbourg

Publication/Creation

Argentorati : Typis Johannis Welperi, 1672.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/nbtrk79t>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.



Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

14
20

Duce & Auspice

Summo Naturæ Governatore!

AVTHORITATE ET CONSENSV

Magnifici & Amplissimi

ORDINIS ASCLEPIADEI,

In Alma hac & florentissima Studiorum

UNIVERSITATE ARGENTORATENSI:

FOETUM

MONSTROSUM

ET BICIPITEM,

DISSERTATIONE HAC INAUGVRALI:

PRO

Summis in ARTE MEDICA Honoribus &

Privilegiis DOCTORALIBUS

rite consequendis,

Solenni φυσιοθαιμασιων Examini

Cum ejusdem SCELETO

sistit

JOH. CONRADVS BRVNNERVS,

Diffenhofiano-Helvetius.

Ad diem Mensis Septembr.

h. l. q; consuetis.

ARGENTORATI,

TYPIS JOHANNIS WELPERI.

ANNO M DC LXXII.





INCLYTO

DISSENHOFIA-
NORUM

MAGISTRA-
TIVI,

VIRIS

MAGNIFICIS, NOBILISSIMIS, AM-
PLISSIMIS, PRVDENTISSIMIS

PATRIÆ PA-
TRIBVS,

DOMINIS SVIS GRATIOSIS.

nec non

MAGNIFICO MÆCENATVM
PARI:

VIRIS

Nobilissimis, Amplissimis, Experientissimis,

DN. JOHANNI ALBERTO
SEBIZIO,

Medicinæ Doctore ac Professore in Illustri hac A-
GENTORATENSIVM Universitate Celeberrimo, Reipublic.
Physico undiquaque meritissimo, Præceptori suo ac Pa-
trono Parentis locò colendo.

DN. JOHANNI JACOBO
WEPFERO,

Doctore Medico Celeberrimo: Sereniss. Principum
ac Illustrissimorum Comitum, nec non Schafus. Reipubl.
Archiatro felicissimo: Facult. Med. Basil. Assessori Amplis-
simo, Patrono ac Cognato optimo.

SINGVLIS STUDIORVM SVORVM
PATRONIS ac PROMOTORIBVS
SVMMIS,

Devotionis & gratitudinis humillimæ ergò

THEMA SVVM INAUGURALE
sacrum esse submissè voluit
TANTAR. AMPLITVD.

Cliens ac Cultor devotus

Joh. Conrad. Brunnerus.

PRÆFATIO.

Quantum Anatomia, indefessa ac fida *Pæonis* famula Medicinæ indies adferat splendoris, nobis vel documento esse possunt præclaræ quæ ex Cadaverum Dissectionibus peti solent Observationes. Hæc quippe, prænobilis Ars Naturæ abstrusa, quæ aliàs ne acutiore quidem mentis scrutinio perquiri possent; teste *a) Pergameno* illo, planè oculis nostris sub-

Alma *Argentina* in hoc etiam splendoris genere deficere noluit, dum non ita pridem locum studio, quod notamus aptum in se exsurgere jussit: præclari operis monumentum hoc, vel posteritati sui Authorum laudem loquatur! Eximium sanè illos præstitisse opus vel ipsa Natura, mirabilium novorum antiqua Parens nobis tacitè innuit, dum rariorem nuper exponendo Casum ipsorum institutum juvat, ornat ac celebre reddit. Quum itaque, peracto per Dei gratiam Examinum ordine nobis Disputatio scribenda fuisset, opportunè Casus se obtulit, quo Mulier, deinceps nominanda partum monstrosum

a) Libr. 2.
de anatom.
administr.

PRÆFATIO.

enixa est. Iniquum autem dum censerent *Facultatis Professores Amplissimi, Patroni ac Præceptores summi*, ut Theatri nostri (cui tanta novitatis gloria bonis, si vis, auspiciis obtigit) splendidum hoc ornamentum supprimendo tum ipsi, tum Curiosis injurii essemus; obsequii, quæ nobis relicta est gloriâ inductos nos optimè facturos speravimus, si Casum publicâ hac Dissertatione exhiberemus ac proferremus in apertum. His itaque liceat nobis difficilem provinciam subeuntibus, non uti debemus, verùm ut possumus morem gerere, nòsque ad enarrationem Casûs liberio rem accingere. Tu interim, Benevole Lector errores, quos in tam fusa materia, censore *b) Liceto*, plures esse non dubitamus vel toleres vel emendes obnixè rogamus: nobis autem nostram collocâsse operam sufficiat. DEUS fons omnis boni dirigat calamum, quò cedat feliciter cœptum!

*b) Tract. de
monst. Præ-
fat.*



HISTORIA
PARTVS MONSTROSI.

ANno, quem agimus, 1672. die
17. Martii Mulier quædam Argenti-
nensis, nomine *Anna Magdalena, Tho-
mæ Reuteri*, Sutoris Uxor satis hone-
sta, postquam septem enixa foëtûs jam
de octavo prægnans addendo cogita-
ret, quinque gestationis menses satis bene, nullâ
imaginationis vi turbata vixit: postea verò indies
majorem perentiscere molestiam cœpit: tumor
quippe pedum, varices nigricante sanguine turgidi
ac tortuosi, ipsa denique Pleuritis afflixerunt mi-
seram. Instans autem partus, quum non pateretur
moram, anxia quærebat opem, quæ mox, incisâ ve-
nâ bono cum levamine lata fuit: vix autem dua-
bus horis exactis partûs indicia apparuerunt. Vo-
catâ itaque Obstetrice, omniumque rerum apparatu-
facto, pariendi dolores invaluere; quibus per aliquot
horas perseverantibus Infans exitum quærens capi-
tulûmque exserens partûs naturalis spem fecit. Mox
autem Mulierculæ affidentes difficillimum conspi-
cere eundem coactæ sunt, adeò ut capitulum,
quod jam vidit lucem in manibus Obstetricis
emortuum grumoso sanguine circumfusum livi-
dûmque in magnam excreverit molem. Misere-
ro hoc

ro hoc statu per octo horas parturientem ad extremas angustias adigente, tandem fortè fortuna oblato medicamine & assumpto cum Adstantium stupore & admiratione summa alterum, quod hactenus partum remorabatur capitulum in lucem prodiit, sicque deinceps misera hæc extremâ urgente necessitate foetum suum enixa est monstrosum, mortuum. Parentes interim lugubri hoc Casu contristati Infantem jussu Obstetricis juratæ *Domino*, qui tunc temporis officii dignitate eminebat & adhucdum eminent, *Consuli* transmiserunt, qui cum & ipse rei Medicæ interesse pro singulari sua prudentia existimaret, hunc ipsum *Dno. D. Joh. Alberto Sebizio, Physico Reipubl. ordinario ac Anatomia Professore Amplissimo, meritissimo* perferri jussit. Quum interea Fortuna, cui id beneficii debeo eò me devenire voluisset, pro singulari, quo me (publicè fateri liceat) immerentem vel quotidie afficere solet *favore* & mihi foetum hunc monstravit. Mirabilis sanè externa, tota quanta miranda erat facies! Ut autem rem, uti verè meretur intimè perlustremus, priùs Externam ejus figuram exponemus, cui postmodum præclaram, quæ in Apertura emicuit subjiciemus faciem. Eam quod spectat: Duo erant *capita* ex duplici *collo* enascentia, dextrum scilicet: atque sinistrum, quorum illud hoc magnitudine atque perfectione superabat: Inter utrumque caput duo *brachia* communi integumento involuta exerta erant: *Manûs* etiam si disjunctæ, mirificè tamen sese invicem spectantes & quasi fraternam sibi invicem fidem promissuræ apparent: Duo præterea *brachia* ex humeris sub utroque capi-

capitulo protensa: *Pectus* amplum, deorsum verò strictius: *Abdomen* naturalem præ se admodum ferebat faciem: *Membrum virile* unicum in medio legitimè erat dispositum: *Scrotum* verò turgidum erat atque refertum. In parte posteriore propè ad scroti exortum *foramen*, è quo cruentum quid, rudimentum alterius membri nascituri simulans propendebat, erat conspicuum: quod cum propter loci & figuræ inconvenientiam pro ano vix haberi posset, aliud quidpiam fore iudicatum fuit. In apertura verò ac penitione inquisitione anum quocunque ordine locatam extitisse deprehensum fuit: Cæterùm *structura pedum* erat simplex, sicut ex effigie, quam majoris perspicuitatis gratiâ adjecimus colligere licet.

Interea, quum *magnus Studiorum nostrorum Apollo Joh. Albertus Sebizi*, Præceptor noster atq; Patronus summus rem altiore indagine dignam deprehendisset, (juvat enim sæpè hujusmodi monstra aperire, ut interna quoque errata varia Naturæ patefiant, uti præclare docet acutissimus horum Annotator *a) Ulyss. Aldrovand.*) vocatis quibusdam *Artis Medicæ Cultoribus* cadaver nostrum in *Theatrum* deportari iussit. Itaque in præsentia *Viri Excellentissimi Marci Mappi, Medicinæ Doct. ac Professoris Celeberrimi: Universitatis h.t. Rectoris Magnifici, Patroni ac Præceptoris devotè colendi*, aliorumque doctrina illustrium Virorum, *Φυσιογνώστης*, quem antea laudare cœpimus Cultrum Anatomicum administravit. Aperto itaque abdomine, *Vasa umbilicalia* simplicia, at insignia suo in exortu (*vena* convenienter è fissura jecoris: *Urachus* è fundo vesicæ,

a) Histor. monstror. pag. m, 645.

& *duæ arteriæ* è ramis iliaticis emergentes) fuere re-
 perta : *Intestina* verò duplicia à duplici oriunda
 ventriculo progrediebantur usque ad finem Intesti-
 ni Ilei, ubi palmam superiùs in unum terminaban-
 tur meatum, qui in progressu constituens *Intestina*
crassa desinebat in foramen illud, quod foris erat
 conspicuum. Geminus quoque, uti dictum *ven-*
triculus, cum suo quivis *æsofphago* apparuit. Cate-
 rùm *Jecur* observatum fuit unicum, quantitate ta-
 men continuâ discretam refarciens. *Vena cava* sim-
 plici ramo è jecore egrediens visa fuit, quæ in pro-
 gressu versùs superiora proculdubio (refrænavit
 enim avidum penitiùs rimandi mentis impetum
 temporis brevitatis) bifurcata duplici cordi inserta
 erat: versùs inferiora autem, cùm omnes fere par-
 tes essent simplices, simplicem quoque tendisse
 sana ratio suadet: *Lien* insuper unicus in sinistro
 hypochondrio delituit. *Duo Renes* satis insignes:
 unica item *vesica* cum suis *ureteribus* naturaliter
 constitutis. *Vasa spermatica* aderant simplicia, qui-
 bus circa initium processuum peritonæi *Caro qua-*
dam adjecta & quasi circumvoluta erat, testiculum
 foemininum mentiens: exinde per processus peri-
 tonæi progrediebantur ordine optimo in scrotum,
 ubi naturali ac consueto modo in binos infereban-
 tur testiculos: *Scrotum* verò, quod extrinsecus ap-
 parebat turgidum, multas, sicut & abdomen fun-
 debat superfluitates. *Reflexo* postmodum, quod u-
 nicum erat *Sterno*, duo *Corda*, quorum dextrum si-
 nistrum magnitudine longè superabat, suis quod-
 vis vasis instructum, communi involuta *pericar-*
dio admirationem ad se rapuerunt. A duplici in-
 super

super *Trachæa*, duplex *Pulmo* enatus cavitate thora-
 cis conclusus erat. Et hæc sunt, quæ in Cadave-
 ris nostri Evisceratione occurrerunt notatu digna,
 quæ repræsentabit clariùs ipsa rei effigies. Superest
 nunc ut accedamus ad *Ossium* structuram (quæ in
 Theatri gloriam asservatur) æquè mirificè fabrica-
 tam. Duo quippe *Capita* duplici *Collo* erant super-
 imposita. Duplex insuper *Spina dorsi* (cum suis
 quævis *Costis*, quarum illæ interiores propter loci
 angustiam coactè erant incurvatæ) inter duo ossa
Innominata, duplici *Osse sacro*, ad instar cuneorum
 ligno findendo infixorum interferebatur. Inter duo
 ossa sacra, alia quædam *portio ossea*, os coccygis
 tertium, aut si mavis, lapidem *Carpionis* majorem
 referens erat conspicua: *Artûs inferiores* legitimè
 è suis acetabulis utrinque prodibant: *Superiorum*
 verò erant quatuor, nimirum duo sub dictis capiti-
 bus è suis *Scapulis* propendebant: duorum autem re-
 liquorum, inter bina capita è *Scapulis* suis conti-
 guis exortorum, *Ossa humeri* in unum coaluère:
Cubitus verò utriusque ad se junctas separatim pro-
 grediebatur *manûs*; sicut tum ex *Icone*, tum ex
 ipsius in præsentiarum *Sceleti* contemplatione elu-
 cebit clariùs. Hæc itaque sunt, quæ de propo-
 sito Casu fidâ manu ex accurata tum *avroψία*, tum
 aliorum approbatione optima consignâsse habui-
 mus necesse. Nobis interim, cum alii Casum me-
 ditati non sint nostram mentem cum bona venia
 pro ætatis & annorum conditione proferre liceat,
 spe fretis, *Candidum Lectorem* æqui bonique con-
 sulturum, quod à nobis in tam fusa materia forsan
 brevitatis gratiâ omissum fuerit; potiùs illum oc-

caſionem hiſce ſumpturum, ulterius rem actam rimandi. Ne verò *Diſputationis* limites transgrediamur, quantum licet breviori calamo per *Quæſtiones* rem tradituri, ejus *Effentiam : Generationem : Vitam : Mores & Actiones*; denique & ipſammet *adverſam Valetudinem & Obitum*, ſiquidem aliquousque manſiſſent ſuperſtites *Exercitii* gratiâ conſiderabimus. Prioris ordinis eſto.

QVÆSTIO I.

Utrum Foetus hætenus deſcriptus fuerit Monſtrum ?

Occurrat forſan nobis, acturis de monſtris ſtatim in limine quiſpiam nimis otioſus, quem offendat nos intrare januam, nondum ſuperato *ὀνοματολογίας* atrio. Verùm facile nos veniam impetraturos ſperamus, quum inſtitutum penitiùs inſpexerit ille. Non enim de monſtris in genere tractaturi ſumus; aliud nobis eſt quòd monſtramus monſtrum in ſpecie. Proinde hanc parùm morantes pergimus ad explicandum quid ſit, quod hætenus deſcripſimus ſubjectum, hoc ſaltem fructu contenti, quòd in cæteris feliciorẽ re cognitâ progreſſum ſperare liceat. Res autem inveniri per quidditatis & eſſentiæ ſcrutinium ſententia nobis cum *Philoſophis* ſit certa. Monſtri autem quid-

a) Libr. 2. diſtatem varii variè exponunt. a) *Ariſtoteles* cum *Phyſ. Auſuis* aſſeclis dicit, quòd ſit *ἀμάρτημα τῆς Φύσεως*, ſcultat. c. 8. error ſeu peccatum Naturæ. Contra hoſce autem

b) *Prax. Lib. acutiſſimus* b) *Cappivaccius*, Ego verò, inquit ſtatuo, neque

neque agens universale, neque particulare errare posse, & proinde monstrum non esse errorem Naturæ neque universalis, neque particularis: non illius, quia errare nescit: non hujus, quia ab illa dirigitur. Verùm pro authoritate tantorum Virorum dici forsan posset, quod monstrum sit erratum Naturæ, non quidem quatenus talis, sed quatenus agit per instrumenta corporea in materiam propter ineptam *Diabesin* nonnunquam inhabilem: id quod *c) Galenus, summus Artis Dictator* eleganter exprimit, dum inquit: Naturæ erroneum & erraticum omne à nostra proficisci materia putabis. Agit itaque agens seu vis formatrix pro dispositione tum instrumentorum, quibus utitur, tum materiei subjectæ, exprimendo figuram, quam in suo sinu fovet occultam. Attamen, cum formalitas monstri in hoc errore non consistat, sed tantum causæ proximæ, illis cum facere non possumus, nisi forsan *Causam* pro *Causato* intelligi velint. *d) Heurnius* dicit, quod fit, Animal malè compositum in utero. *e) Cappivacius* verò, Quod rarò accidit & recedit ab affectibus consuetis, non ad bonum, sed ad malum, turpe, deforme. Non procul abludit *f) Sperlingius & c.* Præstantissimam monstri definitionem putat hanc *g) Aldrovand.* Monstrum est subcœleste vivens, enormi membrorum constitutione horrorem cum admiratione intuentibus incutiens: (non quod *vivens* illud post obitum monstrum esse cesset, aliàs & nostrum, quoniam illud *vivens* non vidimus, monstrum appellâsse nimium putares; sed quod aliquando vivens fuit, *Aldrovandus* forsan per *τὸ vivens* intelligit: quamvis & in hisce nos laxiores

c) Libr. 2. d. dieb. decretor.

d) Instit. lib. 5. c. 8.

e) Prax. libr. 6. c. 6.

f) Physic. libr. I. cap. 9.

g) Histor. monstr. cap. 2. pag. m. 33^a

b) De mon-
str. lib. I.
c. 8.
i) Histor.
monstr. c. 2.

simus facile.) Alii quoque aliter; omnes tamen in eo conveniunt, dum monstri quidditatem in mala & vitiata partium organisatione & conformatione reponunt, videlicet b) *Fortun. Licetum*: in admirabili deformitate, quatenus nimirum à consueta Naturæ norma recedunt, i) *Aldrovandum*. Cùm itaq; & noster Foetus propter raram, extraordinariam & planè inconsuetam, quæ ex nuda inspectione apparuit faciem hunc numerum ingrediatur, jure optimo & ipsum inter monstra reponimus; in specie eorum, quæ speciem non mutare dicuntur. His itaque perpensis *Generationis modum* aggreditur.

QVÆSTIO II.

Quisnam modus extiterit formationis nostri in utero Foetus?

a) Psal. 139.
β) Libr. de
format. foet.
cap. 6.

ARdua sanè, quomodo fiat generatio est quæstio, quæ jamdudum multorum torfit ingenia, cùm sese hîc campus controversiarum plenissimus aperiat. Admiratur tantam Dei sapientiam α) *David*. Profunda quoque hîc β) *Galen* acquiescit scientia, dum Philosophos hortatur, ut in hanc rem diligenter incumbant, & si quid pro sua sapientia invenerint sibi velint sine invidia communicare. Utinam hoc fuisset factum! At pristinus adhucdum pungit animos aculeus: hinc varii in varias abiêre sententias quarum nonnullas instituto nostro applicandos proferemus in medium, ex quibus postmodum eligere optimam cuivis erit liberum. Quibusdam autem, quibus semen

semen ex toto esse deciduum (inter quos *Medicorum Princeps* γ) *Hippocrates*) persuasum est, suspicio for- γ) *Libr. π ε ε*
 san moveri posset, quòd *Parens nostri fœtus* (ipse γοϋϋς.
 namque asseruit) *gemellus natus fuit*, adeoque
 similem virtutem, qua ipse parens procreatus fuerit
 partibus insculptam, tunc demum temporis, quo
 cum *Uxore* congrederetur (nam antea idem parens
 sat formosos genuit infantes) maximè evolutam,
 liberam ac maturatam (argumento desumpto à si-
 militudine parentum quæ interdum in nepotibus
 demum emicat) simile quid intendisse; cùm verò
 materiâ inhabili, semine, si mavis, foeminino irre-
 dita hæc virtus, id operis expedire non potuerit le-
 gitimè, factum esse, ut immisso in uterum semine
 gemellos quidem intenderit virtus hæc, semini à
 partibus impressa; ob materiæ autem ineptam *δια-*
θεσι intentionem suam profecqui non potuerit.

δ) *Marcus Marci* posset forsan ex sua hypothefi δ) *Idear. o-*
 ejusmodi insurgere talo: Forma seu Species gemi- *peratric. I-*
 na in centris seminis duplicis contenta evolutione *dea. c. 4.*
 ac emissionem radiorum partes figurantium produ-
 cere duplex corpus molita fuit: cùm verò femina
 à principio distincta, posito jam centro evolutionis
 confluerint, factum esse, ut radii à duplici centro
 emissi impingendo invicem in latera, ibidem ter-
 minati confusi atque concentrati, tanquam co-
 mites postmodum perpetui, coalescentiam hanc in-
 ter utrumque fœtum & intimum consortium pro-
 duxerint.

ε) *Kerckringius* & sua nobis ostentaturus ova, ita ε) *Antropo-*
 forsan excluderet fœtum nostrum: Ovum duplex *gen. cap. I.*
 in testibus foemininis connatum, & foecunditate & seqq.
 viri

ζ) Histor.
monstr. de
causis mon-
str.

viri dupliciter imprægnatum, (quem modum in oviparis monstrat ζ) *Aldrov.*) Aut si duplex foecunditatis principium per tubas cæcas *Fallopianas* circumductum incidat in ovum unicum (qui capit, capiat) tunc à duplici illo generationis principio duplex exoritur in ovo formatio, quæ conclusa atque coërcita cùm se legitimè explicare nequeat, ob loci angustiam, propinquitatem & materiei inopiam confundi atque connasci necesse est & fie-

η) Libr. 4. de
generat. a-
nim. c. 4.

ri commixtionem (vide η) *Aristotel.*) & sic duplicis foetûs consortium & coalescentiam factam esse *Au-
thor* sententiæ dicet, existimare liceat.

θ) Camp.
Elys. quaest.
45. 45.

Tandem verò quispiam denuò insurgens dicet, *Causam* proximam hujus effectûs fuisse facultatem *πλαστικήν* depravatè agentem, quæ duplicis hominis generationem intendens, impedita verò partim propter lentorem ac visciditatem seminalis materiei nimiam; seu ut mavult θ) *Caspar. à Rejes*, tenuitatem ejusdem nimiam, ob quam dum formatrix in opus incumbit, refluit; unde factum ut non potuerit dividi legitimè & secundùm diversas uteri

ι) Libr. de
generat. a-
nimal. c. 4.

plagas disponi, sicque juxta ι) *Aristot. συμφύεται διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων εἶναι τὰ κυήματα*; partim verò propter malam uteri positionem, quam interdum nendo factam fuisse affirmavit puerpera, unde uterus non potuerit separare, inque diversas suas plagas recondere semen, sicque fine suo frustrata, quantum quidem per ineptam materiei dispositionem licuerit optimo, quem semper intendere so-
leat modo produxerit foetum connexum. Cùm verò semen non suffecturum singulis efformandis partibus viderit, factum esse ut illæ potissimùm partes
inte-

integritatem suam sint adeptæ, quarum usus ad vitam magis fuerit necessarius: minùs autem tales effinxerit pro quantitate materiei superstitis, ita tamen ingeniosè, ut uterque foetus earum simplicium ministerio uti potuisset.

Hiscæ autem & ejusmodi aliis sibi suam placere sententiam malumus, quàm nonnullorum iram subituri de sua hypothesei dejicere. Nos verò pergitimus, & quæ nostra hac de re, satis, nî fallor, pensitata sit sententia, sequenti quæstione declarabimus: veniam tam facilè nos impetraturos speramus, sin minùs tersè & ad palatum quam facilè suam cuivis placere sententiam largimur & ipsi. Modum itaque formationis verum & eventûs causam proponit.

QVÆSTIO III.

An propter seminalis materiei inopiam natum fuerit monstrum nostrum?

MOnstra quædam provenire à seminis defectu, exempla nobis prostant clarissima, videsis a) *Paræum.* b) *Aldrovand.* modum vide ibidem. De nostro exemplo dubitare adhuc quispiam posset ultimæ propositarum sententiæ addictus, Causam eventûs omnem rejiciendo in vitiosam seminis qualitatem, lentam scilicet atque viscidam, ob quam idipsum non potuerit dividi; ideoque propter hanc quæ intercesserit coalescentiam tantum seminis insumptum fuerit, quantum vel pro pedum aliarumque partium, quibus noster desti-

a) Oper. Chirurg. Libr. 24. c. 6
b) Histor. monstr. c. 3. pag. m. 382. de causis monstr.

tuebatur foetus, formatione suffecisset. Addefis, quòd semen forsan sua visciditate ac lentore irretitum ac intricatum ita fuerit, ut à virtute plastica non potuerit explicari, extendi atque pro partium deficientium formatione disponi. *At verò* si adeò semen extitisset lentum ac viscidum, ut facultas formatrix irretita ac impedita fuisset; quomodo, quæsò partes omnes tam libero Naturæ consilio potuissent disponi, ut, sicut infra audiemus, uterque foetus ex singulari naturæ providentia earum simplicium ministerio tam ingeniosè uti potuisset, quin potiùs moles rudis ac indigesta mansisset? *Adde &* hoc à priori, quòd ambo Parentes optimâ, sicut alia vice, quâ liberos sat formosos procreârunt, ita & nunc usi sint & utantur valetudine, argumento certissimo, simile & nunc eos protulisse semen optimè nimirum elaboratum atque confectum. Quemadmodum itaque exquisita hæc partium dispositio, ita ut à libera & expedita Naturæ industria producta videatur, illorum sententiam satis supérque infringit ac redarguit: ita quoque hæc ipsa, semen optimæ notæ ratione qualitatum præsupponens, nos de alio inquirendo modo reddit sollicitos. *Credimus autem Causam proximam fuisse facultatem πλαστικήν consultò agentem, quæ duplicis hominis generationem intendens, propter inopiam verò seminalis materiei alterum planè imperfectum, partibus inferioribus miserè destitutum fore prospiciens; arcano suo in sinu matris (semper enim dux optima intendit quod est optimum) consilio utrumq; connasci jussit ac benigna voluit: eum in finem, quò uterq; communibus organis*

utens

utens vitam, siquidem summus Natura Director ipsis concessisset, suam eò commodius ac melius transigere potuisset. En tibi causam eventus & ad quæsitum nostrum responsum! Seminis inopia est, quâ Natura perterrita aliam ingeniosa invenit viam. Tandem verò menti observatur quæstio ac difficultas, nimirum: cum partes quædam pro duplici homine defecerint, *Utrum illa in specie seminis portio defecerit, ex qua partes deficientes generari debuissent?* Certum namque est aliàs, non quidlibet generari ex quolibet: adeoque illa seminis portio, ex qua v. g. pedes formari debent, vix habilis videtur pro efformando capite, cuius alia prorsus instructura, *ιδιοσυγκρασία* atque officium, videtis c) *Casmann.* c) *ψυχολογ.* Adhæc, si virtus plastica ex quavis seminis portione cap. 9. partem quamvis fingere posset, videretur insanire, (absit blasphemia dicto) si spiritus partibus nobilibus interdum efformaret ignobiles, id quod factum esse præter exempla d) *Paræi* e) *Aldrovand.* f) *Colleg. Curios.* non ita pridem nobis monstravit per literas *Noster Helvetiæ AEsculapius, Dn. D. VVepfer.* Verum quamvis facile largiamur ex spirituosâ seminis parte, spirituosas, v. g. cor: ex crassiore crassiores quoque, *ἀναλογία* sibi invicem magis correspondentes generari: ab illorum tamen parte stare non possumus, qui figuram pro certa quadam efformanda parte semini jam à simili parentis, in qua resultarit parte insculptam ac inustam esse, sicque in eo delitescere delineatam & per consequens id ipsum ex toto decidi existimant, quorum sententiam *Venerandus noster Senex, Magnificus Dn. D. g) g) Exercit. Melch. Sebizi* examinat, dijudicat atque redarguit. 33. probl. 5.

h) Histor.
monstr. c. 3.
d. errat. Na-
tur. in for-
mat. capit.

Nos tamen distinguendum putamus quoad quæsti-
nostri rationes, pro affirmativa adductas, inter se-
men, quod jamdum limam *ἀλλοιωτηκῆς* est exper-
tum, cujus substantia jam est immutata & certæ cui-
dam efformandæ parti prævia ac idonea reddita:
tunc nempe seminis portio pedibus producendis
destinata, non amplius est apta efformando capiti:
vide hac de re aptè differentem h) *Aldrovandum*:
ubi materiâ, capitis generationi destinata & ad pe-
ctus transmissâ, capitis ac faciei indicia apparuisse
meminit. Semen è contra, quod à facultate im-
mutatrice nondum est alteratum habere natura-
lem habitudinem & aptitudinem ad recipiendam
formam cujuslibet partis; adeoque ex quavis se-
minis portione quamvis partem formam inexisten-
tem producere posse persuasum habemus. Quòd au-
tem interdum principes partes deficient ignobili-
bus existentibus integris, non tamen propterea
Naturam accusare possumus, quæ nonnunquam
impedimentum aliquod in semine offendit, quò
minùs ejusmodi partem producat, quod illi tan-
tùm est cognitum, nobis verò imperscrutabile. *Con-*
cludimus itaque quòd Natura, cùm præviderit ma-
teriei seminalis inopiam generaliter, parùm mora-
ta speciales seminis portiones, circa illas potissimùm
producendas partes duplices fuerit sollicita, quas
magis necessarias provida prævidit; minùs autem
tales, effinxerit pro quantitate materiei residuæ
simplices, ita tamen ingeniosè atque sollicitè, ut
utriusque foetus ministerio in servire possent. Et hic
esto modus generationis: sequitur nunc

QVÆSTIO

QVÆSTIO IV.

Utrum unus, an verò plures extiterint homines?

Generosa sanè hîc nobis occurrit quæstio, in qua *Cardo Disputationis* potissimum versatur, adeoque digna, quæ quoad ejus fieri poterit, firmetur atque stabiliatur. Antequam verò certi quid statuamus, nobis inquirendum erit, quòdnam sit τεκμήριον, quo unitas aut pluralitas foetuum con- natorum dijudicari debeat. Occurrat autem nobis forsan a) *Hippocrat.* inquiens: Τα ὀστέα τῶ σώ- ματι εἰσὶν καὶ ὀρθότητα καὶ τὸ εἶδος παρέχοντα; adeo- que ex ossium ordine atque structura dirimendam esse hanc controversiam nobis inculcabit. Ete- nim cum monstri formalitas posita sit in mala fi- gura, etiam ex hac, quam præbent ossa unitatem aut pluralitatem monstrorum argumentabitur, pu- tamus.

Alii verò à *Centro evolutionis speciei* faciendum esse initium numeri foetuum existimant, & tot po- nunt homines, quot sese offerunt *centra evolutio- nis*, quorum radicem ponunt in anima, videlicet b) *Idear. o- peratric.* *Marc. Marc.* Nova autem hîc oboritur controversia. *Platonis*, c) *Galenii* atque, si vis d) *Cartesii* sententiam *Idea: c. 4.* jampridem tenebris sepultam quidam ab Orco re- vocant, dum sedem animæ primariam ponunt in *d) Hipp. & Plat. pla- cit. libr. 8.* cerebro; adeoque in ipso statuendum esset cen- *d) de pass. anim. pag. 1* trum evolutionis, & per consequens ubi duplex *esset* cerebrum, duplex quoque homini anima & homo

esset duplex. Verùm, (quum hæc opinio quoque Θεσιν nostram feriat) proh Superi! quis unquam cordi principium σατηρίας ac vitæ denegavit: animam verò hoc primariò obsidere sat probabile puto. Adde & hoc quòd interdum reperiatur homo

e) Phys. Cu- biceps, quem unica forma informat (vide e) Schott. rios. Libr. 5. f) Aldrovand. g) Paræum h) Lycosthen:) nihilominus tamen duas animæ sedes primarias numeras.

f) Histor. Reperti sunt sine cerebro, vid. i) Colleg. Curios, si- monstr. p. ne capite k) Aldrovand. & tamen, quoniam vixerunt, obtinuère sedem animæ primariam, nullus dubito.

g) Oper. Admirati sunt alii homines capite canino: Chirurg. tu sedem animæ considera. Cum Corde ejusmodi Naturæ lusum, quum sit η ἀρχή & principium

h) Chron. reliquarum partium, vix reperies, quin potius ἀνάλογον quidpiam prudens substituat. vide l) Schenck prodig. anno 1552.

i) Tom. 2. Ex his itaque apparet, puto, animæ sedem primariam in cerebro quærendam non esse; adeoque

k) Histor. unitatem aut pluralitatem fœtuum juxtà dictam monstr. c. 3.

l) Libr 2. neque nostram, brevî explicandam hypothesin in ipso indagari qui conantur, nodum in scirpo quæ-

runt. Quosvis autem hætenus suo sinimus abundare genio. *Nostra sententia* est, cum cor sit η ἀρχή, principium atque vitæ fons, à quo reliquarum partium salus promanat; adeoque ubi duplex cor, ibi duplex vita; ubi duplex vita, ibi duplex anima, & consequenter duplex homo, id non immeritò statui posse κριτήριον nostri quæsit.

m) Lib. d. Optimo modo nobis id ipsum m) Philosophus inculcat, dum inquit: ἐν δὲ εἶναι τὸ ζῶον τὸ θερατώδες, generat. an. ἢ πλείο συμπεφυκότα, δὲ νομίζειν κατὰ τὴν ἀρχὴν. c. 4.

Ὅτιον εἰ τοῖσιν ἴε εἶναι ἢ καρδία μόριον, ἴο μὲν μίαν ἔχον
 καρδίαν, ἐν ζῶον. Τὰ δὲ πλεονάζοντα μόρια, παρα-
 φύσεις ἴα δὲ πλείους ἔχοντα, δύο μὲν εἶναι. *n) Paræus* *n) Op. Chi-*
propria idipsum confirmat experiētiâ: Anno, in- *rurg. l. 24.*
quit 1546. mulier Lutetiæ sexto imprægnationis *c. 14*
menſe foetum peperit, geminum caput, bina bra-
chia & quaterna crura habentem. Ejus mortui
cadaver, cùm diſſecuiſſem unicum cor reperi, ex
quo ſcire licet, unicum (mirum fanè) eum infan-
tem extitiſſe. Idem o) Georg. Schenk. aſſerit. Calcu- *o) demonſt.*
lum quoque album agmini Veterum adjecit inter *hum. pag.*
Recentiores p) Marc. Marc, hiſce verbis: Dico ergo *16.*
unitatem aut pluralitatem foetûs non ex cerebro, *p) Id. operat.*
neque ulla alia parte, verùm ex corde petendam, *Idea c. 4.*
proindè que totidem dici foetûs, quot inſunt corda.
vid. ulterius. q) Sperling. &c. Probatur idipſum *q) Anthro-*
exemplo eorum qui vixerunt bicipites. Ii namque, *pol. l. 1. c. 1.*
quibus cor erat, ſimiles atque ſimplices aetiones *quæſt. 1.*
ediderunt duplici capite. Contra verò quibus cor
duplex, diverſas aetiones, vitam atque mortem du-
plicem ac diſparem obiêre. Illuſtre prioris exem-
plum nobis proſtat apud r) Paræum, in quo omnes *r) Op. Chi-*
aetiones ſimplices erant ac ſimiles adè, ut etiam ſi *rurg. l. 24.*
duo capita, idem tamen habuerint edendi & biben- *c. 2.*
di, idem dormiendi, idem loquendi, idem rerum
omnium deſiderium &c. Poſterioris exempla vid.
apud s) Georg. Schenk. Nec longè petenda eſt ratio. s) demonſt.
In duplici namque corde, duplex anima ſuas quæ- *human. p.*
vis edidit functiones peculiareſ. In ſimplici au- *16. 17.*
tem corde anima unica ſimplices in utroque capite
adminiſtravit vitæ functiones: ut adè non mi-
rum, quod in illo ſimiles, in hoc verò diſpareſ ab
utroque

utroque capite prodierint actiones. *Concludimus* itaque ex duplici, quod in nostro observatum fuit, uni involuto pericardio corde, hominem extitisse duplicem, id quod ex hactenus allatis *rationibus*, *Authoritatibus*, *Experientia* satis puto elucere. *Verum* dubium cuidam aboriri posset denuò: *Si infantes hi duo mansissent superstites, cum duplicis cordis structura foris non apparuisset, quomodo nempe tunc, ut ritè baptismus administrari potuisset, controversia dirimenda fuisset?* cum hominem semel baptizasse sufficiat, privasse autem eo alterutrum religioni ducendum fuisset: Respondemus autem, non hinc negligendam esse Prudentis, qui debet esse Medici operam, cui ex pulsibus, tanquam cordium nuntiis certissimis, tum etiam ex aliis indiciis, videbis

t) Rejes unitatem aut pluralitatem foetuum connatorum colligere licebit, quò ita baptismus ritè administrari possit. *Exempla* vide apud *u) Scultet x) Aldrovand. y) Par. In Resurrectione*, quomodo cum istis duobus sit eventurum nostri non est exactum reddere iudicium: hoc saltem addidisse & Curioso reposuisse non nimium puto: Deum T. O. M. qui illos tam mirum in modum ex abscondito consilio connasci voluit ac iussit, eundem, qui manet Omnipotentem posse nobis omnem difficultatem remove, & duos ex immensa sua bonitate prodire homines facere ac jubere tantò faciliùs, quanto eorum generatio nostrum cuidam videri posset difficilior. Hæc itaque de illorum numero dixisse sufficiant: progredimur nunc ad eorundem *vitam*, & quomodo illa sese habitura fuisset indicabit.

r) Camp. Elyf. q. 45.

45.

u) Armam. Chirurg. part. 1. Tab. 45. figur. 9.

x) Histor. monst. pag. m. 631.

y) Op. Chirurg. l. 24.

c. 2.

QVÆSTIO V.

Utrùm vitam, nisi *δυστομία* & vi partûs oppressi fuissent, potuissent unà aliquandiu protrahere?

NOTUM erit, puto, quid hîc per vitam intelligamus; siquidem nihil aliud, quàm hujus lucis usuram per hanc significare volumus. Exempla autem eorum, quibus hæc concessa fuit monstrorum, passim nobis Authores depingunt.

a) *Parvus* memorat: Natum esse in Oriente infantem, qui à ventre sursum membra omnia duplicia habuerit, deorsum verò simplicia &c. & aliquandiu vixisse. Narrant insuper, inquit, visa fuisse, duo in Italia monstra, marem ac fœminam, corporibus per omnia pulchrè & concinnè compositis; nisi quòd capite essent duplici, & marem paucis ab ortu diebus interiisse: fœminam verò (quam ibidem effigie monstrat) 25. annos vixisse. In oppido quodam Emaus, referente b) *Georgio Schenkio*, Theodosio Cæsare imperante, puer natus fuit, qui umbilicò tenus integer extabat; supèrnæ autem ejus partes geminæ erant, ita ut duo pectora, totidémque capita essent, suis partibus ac sensibus prædita. Nam & una pars aliquando cibis utebatur, altera abstinebat: Sic itidem in somno ac quiete variè ac differenter sese habebant, ut vicissim lusitarent, & risu & lachrymis tenerentur, mutuísque plagis se cæderent. Annis autem propè duobus vixere &c. vide ulterius c) *Aldrovand.* d) *Caspar. à Rejes*, alios. Eorum

a) Oper. Chirurg. l. 24. c. 2.

b) de monstr. hum. p. 16.

c) Histor. monstr. pag. m. 627. 629.

d) Elys. Camp. Q.

e) Oper. Chirurg. l. 24. c. 2.
f) Armam. Chirurg. part. 1. T. 45. fig. 9.

g) Quæstio. Medico-Leg. l. 7. t. 7. q. 3. 19.
h) Op. Chirurg. l. 24. c. 1.
i) Camp. Elyf. q. 45. 45.

verò, qui citò diem obiére suum, sive vi partûs ni-
miâ, sive propter vitium aliquod & organorum ad
vitam necessariorum defectum, exempla patent
varia, quæ adire licet apud e) *Paræum*. f) *Sculte-
tus* mentionem facit monstri cujusdam nostro pa-
rum absimilis, nati die 5. Julii, horâ 6: sequente ve-
rò die, in æde sacra nomine *Christiani & Christianæ*
(membrum aderat unicum, fœmininum) insigni-
ti. Fœtus hic monstrosus, inquit eodem die, ho-
râ sextâ post meridiem obiit: quod forsan propter
malam partium nutritiarum *diâbesin* factum esse
haut improbabile videtur. Causam, cur rarò per-
durent & superstites maneat vide apud g) *Paulum
Zacchiam*. h) *Paræum*. i) *Casspar. à Rejes*. Nostros
quod spectat fœtus, si partium structuram perlu-
stremus, adeò ingeniosè hæc fuit fabricata, ut nul-
lam offendamus remoram, quin minùs aliquot,
fata si concessissent, annos vivendo attingere po-
tuissent. Duplicia enim omnia, tum pro præpa-
randis, tum conficiendis & in chylum mutandis
extabant organa satis idonea. Sanguini quoque
elaborando tam Recentioribus, quam Veteribus
sisterat Natura officinam percommodam. Vitali-
bus facultatibus præstò erant duo corda, in quibus
illæ residerent & functiones exercerent suas. Ani-
malibus quoque exstruxit arcem duplicem &c. *Cæ-
terùm* notamus, quòd partes, quas pro duplici ho-
mine duplices effingere Natura non potuit, illas de-
ficere & simplices dux optima adesse jusserit, quas
simplices utrique suffecturas fœtui prævidit, &
adeo ritè disposuit, ut iis tanquam communibus
organis

organis uti, sicque de communi quod inde resultasset bono germanâ fide participare valuisset uterque. Cùm itaque omnibus functionibus præstò fuerint organa satis idonea; *Concludimus*, quòd omnino vivere potuissent, nisi aliter fata constituissent, nimirum ut præduro partu miseræ suæ citò finem imponerent. Quòd verò non ita commodè vixissent, variæ forsan excogitari possent rationes, quas tacito nunc pectori brevitatis studio involvimus. His ita præmissis nobis subjungenda venit.

QVÆSTIO VI.

Utrùm (quum duo homines extiterint) anima duplex in partibus eorum simplicibus, & quomodo consistere, suasque edere functiones potuisset?

Absterreret forsan hîc quempiam tritus ille *Philosophorum Canon*: *Unius rei non nisi unica est forma substantialis*. Partes illæ simplices præsumuntur res unica. E. partium illarum simplicium non nisi unica est forma & consequenter anima. At verò, quum tam dexter, quàm sinister fœtus sibi in istas partes simplices dominium vendicârit: Naturam insuper eos propterea tam arctâ junxisse necessitudine superiùs probaverimus, ut partibus (quas propter seminis inopiam simplices efficere necesse habuit facultas plastica) communibus uti potuissent; necesse sanè quoque fuisset ut ab utròque informata fuissent fœtu, quod non

a) Histor.
monstr. p.
m. 628.

nisi per animam, actum primum, à quo secundus dependet, fieri, *Philosophis* compertum est: adeóq; simplici illi organo, duplicis eo utentis hominis animam, idipsum informantem geminam, videri oportuisset. Probant, hoc fieri exempla coniatorum, qui manserunt superstites. a) *Ulyss. Aldrov.* mentionem facit monstri cujusdam è *Scotia* oriundi, quod infra umbilicum maris speciem referens à communi hominum effigie non discrepârit, sed supra umbilicum membra omnia duplicia habuerit. Id, inquit Rex *Scotia* educandum & erudiendum in variis idiomatibus, & potissimum in Musica curavit, in qua miros fecit progressus. Duo, pergit erant admiranda: primò, quia hæc capita sæpiùs inter se rixabantur: deinde, quia læsis partibus inferioribus utrumque corpus dolore afficiebatur. Rationem subnectit; quia nervi in istis partibus utrique corpori erant communes, & consequenter horum læsio utrique nocebat. Hactenus ille. Sensus autem fieri nequit, concedis, nisi præsentem animâ, quæ omnium actionum author est & actor: adeóque duplicem, simplici illi parti læsæ animam inextitisse est necesse. Canonem illum ab initio allegatum quod spectat putamus illum potissimum esse intelligendum de toto, cujus non nisi unica est forma substantialis: non item de partibus, quæ (quoad nostrum Casum) *extraordinario modo*, à natura coacta, sagaci tamen ita constitutæ, duplicem recipere formâ, à subjecto independentem, citra axiomatis illius injuriam potuerunt; adeò ut hoc modo consideratæ, formaliter, instar duplicium illæ simplices haberi queant partes. Ani-
mæ

mæ autem hæ duæ, quomodo sese habeant in partibus hisce simplicibus, utrùm confundantur atque in unam coëant, an verò distinctionem suam, à subjecto independentem, ubique eandem retineant, disquirere opus non est. Relinquimus itaque aliis, qui circa hæc talia versantur. Quoquo modo illæ duæ animæ insint, non immeritò mentem subit cogitatio: *Utrùm actiones in istis partibus factæ fuissent fortiores, laudabiliores atq; perfectiores; cum vis unita aliàs sit fortior?* Credimus autem adeò perfectam esse in operationibus suis animam simplicem, ut dummodo instrumenta idonea non deficiant, perfectiores illæ à duplici anima fieri nequeant. Testantur hoc exempla eorum qui connati vixerunt; ubi nullum, quòd melius suas perfecerint functiones, imò contrarium potius apparet: videsis *b) Aldrovand. c) Paræum &c.* Adde-
 sis, quòd duplex anima in simplici organo non
 semper conspiret in unam eandemque actionem,
 v. g. in ambulando, quoniam sunt diversa, juxta
 varias mentis operationes, diversarum animarum
 imperia, potius est impedimento hæc alteri, dum il-
 la contrarium forsan intendendo huic obnititur,
 sicque ejus *ὀρμὴν* impedit atque infringit. Hæc
 itaque ad propositam quæstionem dixisse sufficiant:
 sequitur nunc

b) Histor.
monstr.

pag. 627.

c) Op. Chi-
rurg. l. 24.

c. 2.

QVÆSTIO VII.

Utrùm foetuum nostrorum connatorum eadem animi sensa ac desideria, mores

& actiones eædem, an verò essent diversæ,
siquidem adhuc aurâ vitali uteren-
tur ?

Q Vum in præcedentibus Rubricis *Nostrorum Vita* contemplati simus; consequens nunc est ut progressum faciamus ad eorum *Vitæ actiones*, & quid de his judicandum sit proferamus in apertum. Historias autem si evolvamus monstrorum, passim nobis occurrunt exempla, tam eorum quibus similes concessæ actiones, quàm quibus diversæ fuerunt illæ: Memorabile quoque exemplum est illud, quod ex *Lycosth.* memorat a) *Paræus*, de monstro quodam bicipiti: Dempstâ enim, inquit capitis geminatione, à natura velut ad amussim membrorum omnium venustate & perfectione contextum erat. Duo illa capita idem habebant edendi & bibendi, idem dormiendi, idem loquendi, idem rerum omnium desiderium &c. Contrarium autem apparet in aliis veluti colligere licet ex illo exemplo quod b) *Riolan.* refert: Anno 1552. in *Anglia*, non procul ab *Oxonia*, inquit ille, natum est monstrum biceps, quatuor manibus donatum, ventre autem & partibus inferioribus unicum: ex istis *gemellis* uno vigilante, alter dormiebat, dum hic lætam faciem ostenderet, alter tristis erat ac mœstus apparebat. c) *Hæctor Boëth.* & d) *Georg. Buchanan.* referunt historiam memorabilem monstri cujusdam è *Normunthia* oriundi, gemino capite, quaternis manibus; sed partibus inferioribus communibus. In hoc monstro ex duabus voluntatibus

a) Op. Chirurg. l. 24. c. 2.

b) Lib. d. monst. Paris. nat. c. 6.

c) Hist. Scot. l. 2.

d) Hist. Scot. l. 3.

tatibus duo corpora secum discordia satis apparebant: litigabant quippe interdum, dum aliud uni, aliud alteri placeret, aliquando veluti in commune consultabant, vide ulterius *e) Aldrovand. f) Rejes. g) Georg. Schenk.* Cæterum quid de Nostris fuisset sperandum, ex hætenus dictis non adeò liquet. Certis autem ut rem concludamus limitibus; nobis, adductis exemplis quàm plurimorum ratum sit; Ubi duplex cor in hujusmodi monstris, ibidem duplex est anima (uti superius probatum q. 4.) quarum quævis suas edit actiones, & viceversâ: Ubi unicum cor, etiamsi extrinsecus duo videantur esse homines, ibi unica est anima, à qua simplices, in geminatis quoque partibus procedunt actiones, & consequenter ita (in duplici v. g. capite) similes, ut ovum ovo vix similis: sicuti apparet ex suprâ allegatis exemplis. Dissimile autem cuidam vel illud videri posset exemplum, quo infringeret thesin nostram, cujus mentionem facit *b) Fortun. Licet.* Monstrum Anglicum dictum, in quo capita sibi invicem è directo erant obversa: Cæterum utriusque corpus usque ad umbilicum erat perfectum, ubi coalitu factò in pedes simplices, qui tertium quasi constitutebant angulum desinebat. In hoc, inquit viscera omnia, cor, hepar &c. erant duplicata: per biduum vivebat: alimento utebatur ore duplici: plorante uno, plorabat & alter, imò actiones omnes unius alter imitabatur. *Imitabatur*, perquam rectè. Nam quemadmodum (ex nostra hypothese) vix credibile, quòd omnes actiones tam brevi tempore ita accuratè potuerint observari: ita quoque directæ huic oppositioni multum tribuimus, adeò, ut

e) Histor. monstr. pag. 627.

f) Camp. Elys. q. 45. 45.

g) Histor. monstr. pag. 16.

b) Append. d. monstr. causis ac differ.

ut quod unus illorum fecit, alter hæc è transverso necessariò conspiciens, quasi commonefactus idem fecerit, *imitatus* sit. Quemadmodum itaque duos alios homines sibi propinquos quemvis propria animi sensa ac desideria fovere, diversas insuper actiones edere videmus; ita quoque quòd Nostrorum connatorum suas quivis actiones modò similes, modò diversas ac discrepantes edidisset, hæctenus persuasum habemus. In partibus autem (quod notamus diversum) inferioribus simplicibus utriusque anima, ratione functionum naturalium, in unum, nimirum in partium, (quibus communibus usa fuisset utraque) conservationem conspirâisset, non dubitamus.

i) Art. parv.
Disp. 7.
Cor. II.

Mores (qui sequi dicuntur temperamentum corporis, vide *Magnif. Dn. D. i) Melch. Sebiz.*) credimus quod tam diversi fuissent, quam diversa eorum temperamenta extitissent. Dexter namque foetus multò floridior, vegetior atque perfectior ad temperamentum sanguineum propiùs accedebat, quàm sinister, qui obscuram admodum faciem exhibuit: hinc quoque diversitatem propensionem facilè colligere licet, vide *Venerandi nostri Senis Melch. Sebiz. μεμπορέχ. Disp. Coroll. alleg.* Hæc itaq; in genere respectu aliorum exemplorum de Nostro annotâsse habuimus necesse: specialiora quædam circa actiones videbimus in sequentibus quæstionibus, inter quas primò quæ circa functiones notanda veniunt animales, exponit

QVAESTIO

QVAESTIO VIII.

Utrum utriusque Infantis eadem fuisset phantasia: & quid de motu in pedibus illorumq; sensu sit statuendum?

Tanta vis est imaginationis, ut quidam hanc, mediantibus spiritibus animalibus per peculiarem sympathiam delatis ad alterius spiritûs, posse eos ad similem, quo cogitantis spiritûs moventur, motum ciere; (argumento desumpto ab aquarum vorticibus, ubi motus aquarum circularis delatus per oculum ad phantasiam, eandem ibidem impressionem, vertiginem juxtâ *Artis Proceres* introducit, videfis a) *Rattray*) sicque, cum phantasia juxtâ certam spirituum figurationem diversimodè à cogitantis spiritibus, per sympathiam appellentibus, modificatam moveatur, fieri ut ipsius cogitantis impressiones hoc modo recipiat, & sic idem cum ipso cogitante sentire necesse habeat, affirmare ausi sint. Tanto magis autem idipsum dubium cuidam crearet forsan in Infantibus nostris, quanto majore illos gaudere affinitate & propinquitate vidisset: nimirum, an non quidam horum altiùs de re quadam cogitans, eandem, quam in proprio fovisset cerebro spirituum animalium figurationem etiam vicini alterius spiritibus, mediante eadem sympathiâ, imprimere atque communicare, sicque simile phantasma excitare potuisset? Adde & hoc, quod nonnulli satis arguti *animam* saltem (de qua, quomodo homini competat

a) Theat. sympath. d. caus. sympath. & antip.

- sub iudice lis est) *sensitivam* in partibus eiusmodi connatorum simplicibus in unam coire existiment (videtis *b) Marc. Marci*) itaque per hanc continuitatem phantasia quasi ad alterius cerebrum continuata eandem vicino suo impressionem intulisset, videtur. Observatum fuit insuper (ut & ipsam optimam rerum magistram adducamus, *Experientiam*) eiusmodi bicipitibus idem fuisse rerum omnium desiderium: vide *c) Paræum* &c. En tibi rem secundum acta & probata! Verum, quoad modum illum sympatheticum, quemadmodum præsuppositum ejus fallax, ita quoque vanis ludibriis atque figmentis idipsum annumerandum esse censemus; quandoquidem aut semper easdem habuissent ambo infantes impressiones, aut si diversas fovissent & hanc spirituum figurationem impressissent & communicassent sibi invicem, necesse fore fuisset, ut quas jam antea dexter habuit, nunc sinister recepisset impressas & viceversâ cogitationes, quod esset absurdum. Exempli ex *Paræo* adducti rationem in præcedenti quæstione exposuimus. Nostra mens est, cum anima fuerit duplex in nostro *Fætu*, cerebrum geminum, phantasia insuper sit immanens (vid. *d) Sennert.*) quod proprias ac diversas quivis citra impedimentum alterius machinari potuisset imaginationes. Rem ita se habere probant exempla varia, quæ videre licet apud *e) Aldrov.*
- f) Rejes g) Schenk.* alios.
- De ambulatione res mira videtur. Etenim, cum duplex anima in utriusque cerebro variè de objectis potuisset judicare, ita ut hæc objectum aliquod tanquam bonum proficere, altera verò tanquam malum

b) Id. operat
Id. c. 4.

c) Op. Chir.
l. 24. c. 2.

d) d. Conf.
& diss. c. 14.

e) Histor.
monstr. p.

627.

f) Camp.
Elys. q. 45.

45.

g) Histor.
monst. p. 17.

malum repudiare contendisset: iisdem autem utraque ad instituendum motum usa fuisset musculis, mirum fanè quomodo tandem motus ille processisset? Credimus autem, quòd in hac lucta (quæ intercessisset interdum, nullus dubito) ille palmam obtinuisset qui fortiores, copiosiores ac vegetiores ad musculos ablegasset spiritûs (majorem copulam explosivam, juxtà *b) Willis*) adeoque etiam si finis- *b) Path. cereb. c. I.* contrarium de objecto judicando, contrarium instituere motum contendisset; dexter tamen longè vegetior, alterius spirituum vim infringendo & in suam quasi convertendo contrario nisu, sive prosequi objectum, sive repudiare voluisset, scopum suum, victor perpetuus assecutus fuisset. Si verò uno quiescente, & sicuti nullam vim conferente ita neque resistente, alter progressus fuisset, tunc nempe gestari potuisset dici hic ab illo.

De *Sensu* nullum est dubium, quin læsis partibus communibus uterque per nervos, quos ad illos, proculdubio, quivis ablegavit peculiare, noxam percepisset: id quod exemplis demonstrasse sufficiat, videtis *i) Aldrov.* Hæc de iis quæ nota- *i) Histor. monstr. p. 627.* tanda circa functiones animales, vitales aggre- ditur.

QVÆSTIO IX.

Utrùm unà spiritum traxissent ac locuti fuissent, an verò tempore diverso; & quid de pulsibus notandum?

ANtequam ad prius quæſiti membrum respondeamus, nobis discutienda venit gravis illa controversia, circa respirationem agitari solita: quòdnam nimirum sit principium motûs in respiratione? Respondent nonnulli, quòd sit insita quædam pulmonum facultas, quâ ipsi ope fibrarum sui generis ad capessendum aërem dilatentur, aut ad eundem expellendum constringantur; quam dilatationem postmodum atque pulmonum constrictionem per accidens sequatur motus thoracis, sicut videre est apud *a) Daniel. Horst. b) Sperling. c) Plater. d) Hoffman. &c.* qui omnes facillè, hac sententiâ inducti duplicem atque diversam respirationem supposuissent. Contrario autem modo alii ex optimis principiis ortum ac causam motûs in respiratione primam quærunt in cerebro; eumque à facultate ejus motrice derivant, quæ mittendo spiritûs per nervos sexti paris musculos thoracis, partim ad eum constringendum, partim verò dilatandum movet: quem postmodum motum (sive quia non datur vacuum, sicut argutè hanc fovet sententiam *e) Christoph. Sturm.* sive ad effugium vacui cui; quali modo respirationis motum deducit non imped. *f) Archang. Piccolhom.*) pulmonum motus, & consequenter ipsamet insequitur respiratio: videsis hanc de re *g) Archang. Piccolhom. h) Venerand. nost. Senem; Melch. Sebiz.* Adde hisce, quod in Apoplecticis respiratio semper, si non in totum, quadantenus saltem intercipiatur, illæsis pulmonibus; argumento certissimo, principium motus dependere à cerebro. Dicis forsan, ut plurimum factam tectam manere respirationem, vid, antea allegatum *i) Authorem?*

a) Manud. ad Medic. part. 1. c. 1. sect. 2.

b) Anthropol. 1 2. part 2. c. 8. q. 5.

c) Quæst. pathol. 29.

d) Tr. d. mot. thorac

e) Disp. d. Circul. corp

f) Prælect. Anatom. Lect. 8.

g) vid. f)

h) Exercit. 24 probl. 3.

i) Spec. Med pract. part.

2. l. 2. c. 5.

rem?

rem? Bene: quantum nimirum licet: non ut inde pro tua opinione robur elicias, aliam hujus *Φαγομύεως* rationem nobis monstrat *k)* idem *Vir, quem k)* vid. *i)* *profunda eruditio & insolita senectus admirabilem reddidit.* His itaque præmissis; concludimus, principium motûs in respiratione dependere à cerebro, respirationémque fieri ad motum thoracis, quem expediunt ejusdem musculi.

Mirum autem cuidam videbitur nostrum de quæsito iudicium, nimirum quod uterque fœtus uno & eodem tempore respirare debuisset, dum constricto simplici, qui erat thorace uterque pulmo subjacens necessariò compressus fuisset: & vicissim. Cur autem, inquires forsân, Natura duplicem pulmonem condidit; thoracis verò musculos simplices constituit? Respondemus autem, Naturam thoracem constituisse simplicem consultò ac providè, quoniam simplicem eum duplicis respirationis motui sufficere posse prævidit: ideoque propter inopiam seminalis materiei eum simplicem utriusque respirationi inservire voluit. Duplicem contrà pulmonem condidit, quoniam duplici, pro gemini cordis refrigerio, opus fuisset ventilabro. Addehis & Recentiorum rationem. Relinquitur tandem, quòd respiratio utriusque fuisset simultanea, ita ut constricto thorace simplici, uterque simul exspirâset, & contrà.

De locutione res aliter sese habet. Nam etsi, quum alter loquutus fuisset violenta exsufflatio aëris per organa locutioni inservientia à simplicis thoracis vehementiori compressione utriusque fœtui accidisset: non tamen apud utrumque necessariò

1) Exercit.
patholog.
d. vit. locut.
pag. 186.

locutio fuisset facta, nisi instrumenta huic usui in-
servientia (quæ nobis disertè monstrat. *Nobiliss. Dn.*
D. l) Joh. Albert. Sebiz. Præceptor noster atq; Patronus
summus) certo modo ab utroque disposita, directa
atque locata fuissent. Itaque apud illum, cui lo-
quendi fuisset animus, quoniam etiam organa cer-
to modo, proculdubio direxisset, factâ validiore
hac exsufflatione aëris, locutio sequuta fuisset; se-
cus atque apud illum, qui ex contraria voluntate
istum aëris impetum liberè transpirare siviisset.

Circa pulsûm notamus, quod ille duplex in
partibus superioribus factus fuisset, tam ratione nu-
meri & temporis, quàm ratione subjecti, atque
diversus. In partibus autem inferioribus, simpli-
cibus, etiam in simplici, ex duplici aorta descen-
dente oriundo ramo, duplex pulsus à duplici corde
continuatus, potuisset observari. Hinc unitatem
& pluralitatem cordium in hujusmodi monstris &
consequenter hominum ex pulsibus in istis partibus
colligi posse quæst. 4. diximus. Tandem ut videamus
quoque, quid in naturalibus functionibus sit
observandum, non inutilis videtur

QVÆSTIO X.

Utrùm esuriente uno & alter esuriisset:
& quid de glandulis, testiculos foemi-
ninos mentientibus sit statuen-
dum ?

PRius quod spectat quæsitum membrum, dubita-
ri adhuc posset. Etenim si ad subjectum, in quo
fames

fames & appetitus animalis residet respiciamus, duplex illud, nobis duplicem famem in memoriam revocat, quod quidem *quoad numerum* concedimus. An verò uno tempore utriusque fames coincidisset, siquidem adhuc essent in vivis, nobis dubium moveret forsan, quòd dexter perfectior, adeóque plus alimenti absumpsisset, sicque citiùs appetitum proprii ventriculi sollicitâisset; quàm sinister, qui imperfectior cibo semel assumpto diutiùs contentus vixisset. Verùm si modum, quo fames, seu juxtà *a) Ravastein.* sensus indigentiae fieri solet, perscrutemur, aliâ viâ nos cum *Galeno* tutissimos ituros speramus. Quinque autem illa symptomata, quæ generaliter *b) Hippoc.* specialius autem *c) Galenus* recensent pro basi recipimus. Trahunt itaque & alliciunt partes exhaustæ, ita ut quasi per ordinem sequatur motus ille & continuetur usque ad fontem secundum seu officinam *αἱματώσει*; indeque ulterius videbis *d) River.* usque ad primum, seu officinam *χυλώσει* tanquam principium petitionis; quod esse ventriculum uno ore fatentur omnes. Secundus autem, quo exhausto demum ad primum pervenitur, inter Recentiores & Veteres magno hiatu, valido interposito septo distat. Illi confugiunt ad cor, in quo *αἱμάτωσι* celebrari, chylo per *ductum thoracicum* allato statuunt: itaque duplex fons secundus (quem illi cor, in foetu nostro geminum deprehensum supponent) ad duplicem primum regrediens, trahit ex illo & penum suam adimpleri desiderat: adeóque uterque foetus diverso tempore (cùm dexter ob calorem, qui in illo vigere videbatur, plus alimenti, quàm sinister absumpsisset)

a) Lexic.

med. p.443.

b) Libr. d.

flat.

c) Libr. 1. de

sympt. caus.

c. 7.

d) Prax. 1. 9.

c. 1.

set) esuriisset. Videtur equidem hæc via quam illi vadunt admodum plausibilis, tantò magis quia duplex fuit homo: Veruntamen, ut ingenuè fateamur, in nostro fœtu (de quo, sepositâ verecundiâ verum prædicamus) permagnum illi recurrentes à corde duplici ad duplicem ventriculum offendent offendiculum: Mesenterium est, quod adfuit simplex. Multam è contra lucem id ipsum adferet nobis in quæstione dilucidanda. Simplex etenim illud, tanquam fontis secundi scaturigo; tacitè nobis monstrat fontem, versùs quem scaturiat & penum suum effundat: Jecur vidit simplex, cui tanquam fonti simplici & ipsum, tanquam scaturigo hujus simplex sufficere voluit.

Exposito itaque modo, quo fames fieri solet, distinguimus inter famem *præternaturalem* (quæ provenire solet à variis Causis: vide *Magnific. Dn. D. e) Melch. Sebizium f) River.* practicos alios &c. Itaque hisce tum ad quemcunque ventriculum effusis, tum aliunde allatis, sensum naturali functioni similem excitatus esset): & *naturalem*, quam dicto fieri modo persuasum habemus. Quum itaq; Jecur fuerit simplex, & ex eo tanquam fonte secundo uterque fœtus communiter hausisset, credimus, quòd suctio partium ad ventriculum non pervenisset priùs, donec Jecore exhausto id ipsum ab utroque per mesenterium, idque ab utroque simul ventriculo traxisset, sicque fames utriusque uno & eodem tempore coincidisset, naturalis nempe.

De actu venereo cum primis vel illud notamus, quod *caruncula illa*, seu *glandula vasis spermaticis adjecta* suum quoque agnovissent finem: nimirum

(cum

e) Specul.
Med. pract.
part. 4. sect.
4. c. 13.
f) Prax.
Libr. 9. c. 2.

(cùm ne ullum quidem *Uteri* indicium apparuerit) testiculos foeminos illas exclamare nimium putamus; suspicamur potiùs, quòd singulari forsàn Naturæ studio huc loci positæ, non parùm ad elaborationem seminis fecissent: sive jam illos *τετραόρχιδας* vocare libuerit: sive non, nobis perinde erit. Cæterùm, cùm dextri temperamentum ad sanguineum propiùs accesserit, credimus, quòd etiam ad rem veneream (nihil morante illo, quòd testiculi fuissent partes communes, de quibus diximus, quòd uterque in iis stimulum quemcunque, adeoque & venereum percepisset) propensior fuisset, quàm verò sinister, qui genio suo obscuriori, & magis melancholico indulgens verecundus, alter è contra venereus extitisset: veluti apparet ex illo exemplo, quod in medium adducit g) à *Rejes*: Etenim dum alter pius erat ac devotus, alter fuit vitiosus: ita ut, dum unus orare volebat, alter de quærendis meretricibus fuerit sollicitus &c. Et hæc de functionibus in specie: ad alia nunc progreditur

g) Camp.
Elyf. Q. 45.
45.

QVÆSTIO XI.

Utrùm, si unus ægrotâsset, alter simul affectus, similique labe correptus fuisset?

NOtum est, quanta intercedat sympathia inter consanguineos, adeò, ut quandoque vel uno labe quadam correpto, totæ familiæ sanguine junctæ eandem noxam persenserint (vid. a) *Sennert.*) a) Lib. 4. d. Febr. c. 3.

F

ciunt,

ciunt, in similitudine tamen, qua corpora singulari ἐπιτελειώτερι labi illi correspondent esse positam rationi consonum videtur, sive illa consistat in similitudine fermentorum, (videbis *b*) *Sylvest. Rattray*, modum operationis vide *c*) *VWillich.*) sive cognatione alia. Quod si verum, uti verissimum, multò major & arctior intercedit necessitudo inter fratres, ex eodem semine genitos, eoq; simili ita ut, per hanc identitatem nullo pellente contrario, naturæ adjumento in unum coierit uterque foetus noster. Ejusmodi sympathiam inter connatos nobis monstrat *d*) *Paræus*, qua mortuo uno alter statim fati cessit: modum operationis scrutatur *e*) *Fortun. Licet*, & per illam, quæ intercesserat capitum conjunctionem ab ægrotantis corpore halitûs & spiritûs morbificos in alterius membra præcipua transfusos esse, labis consimilis in superstite procreatores, existimat. In nostro foetu non opus habemus transire ad ejusmodi peregrina. Etenim, cum natura eos tam arcta junxerit affinitate, rationi consonum videtur, quòd sicut in secunda, pariter & in adversa valetudine jugis & assiduus ab uno ad alterum eorum factus fuisset transitus: adeoque hæc utriusque κοινωμία, omni affinitate major, nobis hujus sympathiæ exemplo esse poterit manifestissimo. Quoad nostrum quæsitum, non ita absolutè effari licet, quin priùs distinxerimus inter morbos, qui obsedissent vel *partes communes*, vel *proprias*. Qui *communes*, cujuscunque illi extitissent generis, utrique tamen molestiam conciliassent: exemplum hujus vide apud *f*) *Aldrovand. Proprias* autem qui occupassent partes: iterum vel fuissent

b) Theatr. sympath. d. causis sympath. & antipath. *c*) d. Ferment, c. 8.

d) Op. Chirurg. L. 24. c. 2.

e) d. Caus. & differ. monstr. Lib. 2. p. 107

f) Histor. monstr. p. 627.

fuiſſent *proprii in modo primo*, v. g. morbi conformationis & ſolutæ unitatis: vel *communicativi* & ita comparati, ut quâmvīs partem occupâſſent propriam; alteri tamen facilè communicari potuiſſent foetui, cujuſmodi ſunt febres, in quibus translato *μιάσματι*, febrilis calor facili negotio in altero quoque corpore potuiſſet accendi. Quum itaq; in ejuſmodi ſtatum potuiſſent incidere, ut totam hiftoriam Vitæ abſolvamus, Medico haut adverſa erit, ſpero

QVÆSTIO XII.

Utrūm ægrotante uno *Noſtrorū*, ipſi ægroto, an verò alteri: utroq; laborante, utrique medicamenta, quomodo & qua Doſi fuiſſent adhibenda?

AD prius ſtatim reſponderet quiſpiam: cū medicamenta, cum primis cathartica naturæ ſint adverſa, adè ut debilem magis debilitent, fatiùs eſſe, ut ægroto confortantia & quæ naturæ grata: alteri verò purgantia, quorum viſ purgatrix meliùs in ſani ventriculo actuata fuſè latèq; diſperſa in utriuſque corpus diffundatur, adhibita fuiſſent. Verūm breviter: ſano competit *Φύλαξις*: ægroto verò *Θεράπεια*, vid. *Magnif. Dn. D. a) Melch. Sebiz.* Nos tamen diſtinguimus inter corpora, & ipſa remedia; quorum purgantia, quum ægrotus nimis fuiſſet debilis, ſano (tantūm *Φαινομένως* tali, nimirum ſi & ipſe apparatus foviffet morbificum)

a) μικροτεχ.
Diſput. 2.

b) Aph. 36.
37. sect. 2.

sanâ ratione potuissent adhiberi: vis namque purgatrix non tantum hujus, sed & diffusa in ægroti corpus minori molestia & ejus vitiosos eduxisset humores &c. Sin verò alterius corpus fuisset optimè sanum, tunc, inquam purgantia juxtâ monitum b) Hippoc. nullo modo ipsi propinari debuissent. Idem de aliis medicamentorum generibus judicandum. Quoad posterius quæsitum; prius allegatam in memoriam revocamus distinctionem inter morbos, qui occupâssent vel partes communes, vel proprias. Qui communes, v. g. si laborâssent vitio quodam jecoris aut Renum &c. utriusque, quoniam utrumque corpus fuisset afflictum *ἑρπύπεια* fuisset administranda: perpensâ tamen prius dosi, ne medicamenti utriusque vis in parte communi congregata noxam potius intulisset. Proprias autem qui occupâssent morbi partes, iterum fuissent (uti suprâ demonstratum) vel proprii in modo primo v. g. morbi solutæ unitatis, in quibus ægrotantis parti affectæ medicamenta in specie fuissent applicanda: vel communicativi, sicut de febribus dictum, ubi ægrotanti cura primaria, alteri verò præservatio fuisset ex usu. Tandem verò *Dosim* quod spectat, ita administranda fuisset, præsertim in Catharticis, ne, cum vis medicamenti in partibus communibus congregata fuisset, inde noxa succrevisset; itaque ultra *Dosim* aliâs consuetam & uni homini adhiberi solitam non multum fuisset ascendendum. Et hæc de *Nostrorum* cura, superest ut ultimam admoveamus manum: finem itaque imponet

QVÆSTIO

QVÆSTIO XIII.

Quid de *Nostrorum* obitu, siquidem ha-
ctenus protraxissent vitam esset sta-
tuendum?

Breviter, ut rem cœptam concludamus, credi-
mus, quod cùm duplex, uti supra dictum, ho-
mo, adeóque gemina præcesserit vita, duplicem
quidem diem habuissent obeundum: an verò mul-
tum temporis inter duplicem illum intercessisset,
(uti quandoque contigit, vid. *a) Aldrovand. b) Re-*
jes c) VVolfius d) Scultet. &c.) vix illum asertu-
rum existimo, cui intimum, quo sibi invicem jun-
gebantur consortium fuerit cognitum atque per-
spectum

a) Histor. monstr. p. 629.

b) Camp. Elyf. q. 45. 45.

c) Lect. memorab. & recond. p. 417. b.

d) Arm. Chirurg. part. 1. T. 45. fig 9.

Sed manum de tabula.

Hæc qualiacunque dicta hæctenus, Tibi *Cam-*
dide Lector dicta sufficiant: utinam ad palatum
tuum, id est ad votum nostrum! DEO interim
Triuni pro concessa largiter gratia, thureâ hac ac-
cerrâ animam ipsam, ardentissimum suffimigium
accendimus. Ipsi

*Sit Laus & Gloria in sempiterna
secula.*

Paginam absolvunt Errata quædam Typograph.
quæ ita accipe:

Pag. 7. lin. 6. leg. quodd. ibid. lin. 28 quodd. p. 8. l. 27. l. applican-
das. pag 14. l. 3. l. αλλοιωτικῆς. p. 16. l. 32. l. νομίζειν. p. 17 l. 2.
l. πλεονάζοντα. l. 18. ibid. leg. cor unicum,

Pereximio atq; Nobilissimo Domino
JOHANNI CONRADO BRVNNERO

De
Partu monstrofo
Inauguraliter disputanti.

S.

IN profluente Monstra merfa protinus
 Leges tabellarum jubent abscondere.
 Legis fuit morisque Atheniensibus,
 Idem: jubebant namque Monstra mergere
 In alveo maris suos. Ut artifex
 Videtur & Natura malle supprimi
 Errata, & esse occulta sua quam cognita.
 Sed amplius, si Monstra sunt exposita
 Oculis, subinde etiam imprimunt monstri Ideam
 Prægnantibus: Cunctis mali sunt ominis.
 BRVNNERE, quî Ergo sustines, ausu novo,
 Ne protinus monstrofa forma diffluat,
 Industriâ tenellula ossa neçtere,
 Illamque promptâ sic manu depingere,
 Et doçta de illâ verba nobis fundere?
 Sed Curioso scilicet conceditur
 Sic Curiosis hanc referre gratiam.
 Cum cæteris laudes Tibi jure accino.

Marcus Mappus Medic. D.
& Prof. P. Universitatis h.t.
Reçtor.

EN BRVNNERE Tibi parta ad sublimia Virtus
 Stravit iter, nunc Tu pergito, & ito viam,
 Sic etenim laudem paries Tibi crede perennem,
 Præmia sic capies digna labore Tuo.
 Gaudia sic Patri, sic gaudia sanguine junctis,
 Sic etiam paries nomen in orbe Tibi.

*Ἐπαιτῶ suo suavissimo honoris ergò
 applaudit*

Johann. Alb. Sebiz. D.
 & Prof. P.

Hexastichon

ad

Differtationis Authorem atque Propugnatorem
 doctissimum.

ANne cluet *Conrad* consulta audacia verè ?
 Julius ut quondam Scaliger explicuit,
 Rite clues *Conrad*, qui magnis viribus audes
 Aggredier, magni quæ stupuere viri:
 Dum dirum docto studio describis abortum,
 Quo vis naturæ degenerare solet.
 Jure Machaonium sic scandes nobile culmen,
 Et summa Doctor laude vocandus eris.
 Perge, quod esse clues, *Conrad*, felicibus ausis,
 Convenient fatis nomina sicque suis.
 Nunc iter ingreditor susceptum, perfice, Christo
 Auspice: tu sospes vive, redique domum!

Versiculis hisce

*Supremum in arte Medica Doctoratûs
 axioma Amico suo, Discipulo quon-
 dam per dilecto, toto gratula-
 tur pectore*

Joh. Jacobus Dentzlerus Tigur.
 M.

Nobilissimo, & Clarissimo Domino Can-
didato, Amico suo inter paucos
dilecto,

EST BICEPS MONSTRUM, quod TE delectat Amice,
Suecessusque TIBI spondet BRUNNERE secundos:
Gratulor ex animo, faveant cœlestia cœptis
Numina, quò meritis acquiras præmia digna.
Crescat Honos; Nomenque Tuum, quod surgit in altum
DOCTORIS titulum, fama celebretur ubique:
BRUNNERI felix curandis dextera morbis.

De Complemento studiorum ex animo
ita gratulatur,

Wilh. Christ. Kießler, Med. Cultor.

QVEM decus eximii generis, quem cura Thaliæ,
Et Phœbi Medici felicem gloria clarat,
Quemque meæ virtus niveusque in pectore candor,
Fœdere jamdudum menti conjunxit amico,
Cum *Brunner*! biceps nuper quod patria nostra
Edidit in lucem, monstrum describis, & ejus
Solers solerti indages indagine causas,
Monstrorum similem Te dissimilemq; tremori,
Jure Jovis possum celebrato dicere nato.
Dissimilem, pressus quoniam Tirynthius ira
Junonis, valida, morbi, damnosa novercæ
Monstra dedit clava: Phœbi Tu testus amore,
In vitam docta revocas innoxia penna.

**Alcida similem,* quoniam post mille labores,
Ut pater omnipotens inter cava nubila raptum,
Illum quadrigis, radiantibus intulit astris:
Optime sic studii fructus decerpis *Amice!*
Æternasque Tibi servabit gloria laudes.

*Ovid. Me-
tamorph.
l. 8. f. 4.

Joh. Georgius Zittelin,
Argent.

F I N I S.